Asschepoester, of Het glazen muiltje

Charles Perrault

bron
Charles Perrault, *Asschepoester, of Het glazen muiltje*. K.H. Schadd, Amsterdam 1869

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/perr041assc04_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

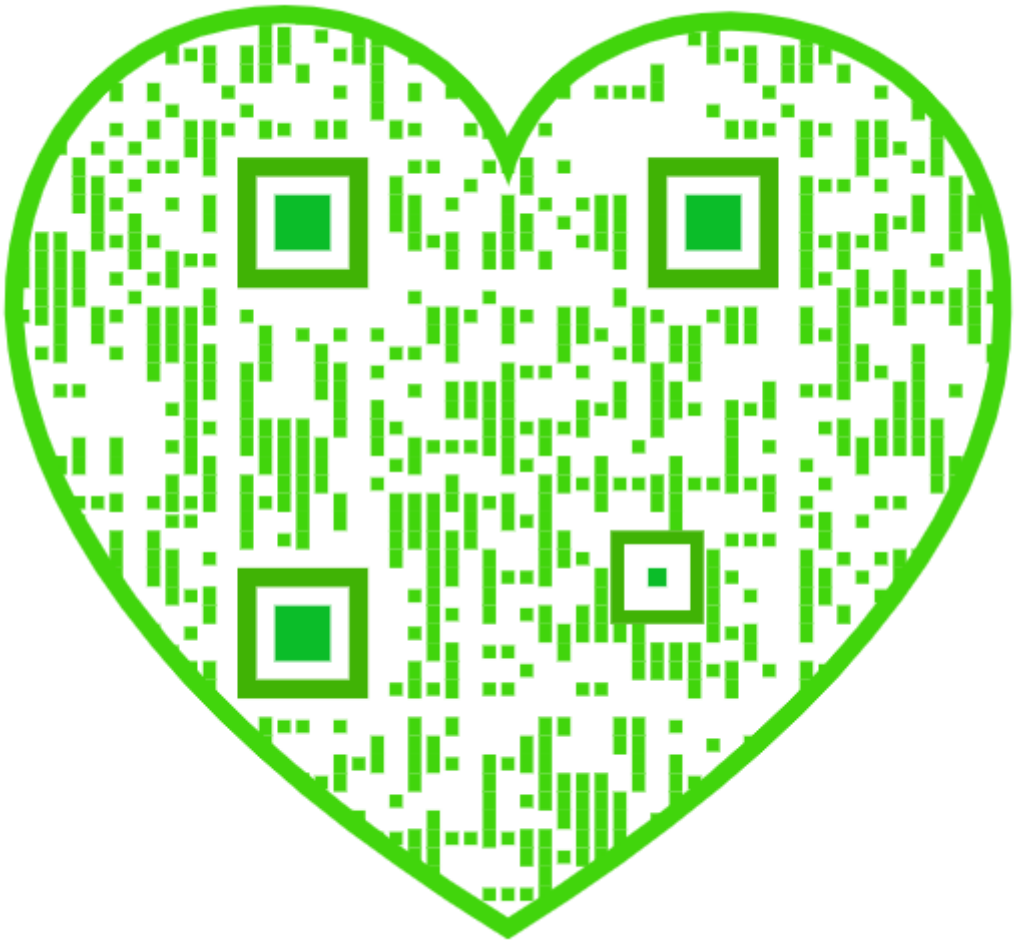

Asschepoester, of, het glazen muiltje.

ER leefde eens een welgesteld man wiens echtgenoote stierf en hem een allerliefste dochter naliet. Hij hertrouwde; maar koos ongelukkig eene weduwe met een trotsch hart, die uit haar vorig huwelijk twee dochters bezat, beide niet minder hoogmoedig en slecht van inborst als hare moeder. Deze vrouw nu behandelde haar nieuwe dochter zeer hard, en de vader, die zijn kind hartelijk lief had, kreeg daarover twist met zijne vrouw, 't geen de zaak nog verergerde; want, toen de man bemerkte dat zijne vrouw zich niet wilde beteren, werd hij zeer zwaarmoedig en stierf kort daarna van verdriet.

Na vaders dood werd de weeze nog harder behandeld. Het geringste keukenwerk werd haar opgelegd en nauwelijks kreeg zij kleêren genoeg om niet verkouden te worden. Het liefst verkoos zij dan ook maar, als haar werk gedaan was, in het hoekje van den haard, bij den aschketel gezeten, uit te rusten, en om die reden gaf men haar den bijnaam Asschepoester.

Omstreeks dien tijd zond de Kroonprins uitnoodigingen aan al de rijke lieden van zijn land tot bijwoning van een schitterende danspartij, waarby ook Asschepoester's beide zusters werden gevraagd; zij zelve werd natuurlijk over 't hoofd gezien.

De twee trotsche schepsels haastten zich om haar toilet in orde te brengen. Asschepoester moest allerlei opschik wasschen en strijken, terwijl zij van niets anders hoorde dan van het bal en hoe mooi beide zusters er dien feestavond wel uit zouden zien.

Toen eindelijk de lang gewenschte avond gekomen was, stapten beide trotsche dames in een groote staatsiekoets en reden naar de stad. Asschepoester staarde het mooie rijtuig zoo lang na als zij kon en kon het heusch niet helpen dat zij, in de keuken terug gekeerd, uitbarstte in tranen en met haar zakdoek voor de oogen, haar treurig lot ging zitten overdenken.

Maar zie! daar schrikte zij plotseling op door dat onverwacht een zonderling gekleed alleraardigst oud vrouwtje vóór haar stond, die met een vriendelijk lachje haar toevoegde: ‘Mijn lieve Asschepoester, ik ben uwe petemoei, vertel mij maar eens waarom je zoo droevig bent?’ ‘Ik wou - ik wou,’ snikte het arme meisje, maar - kón niet verder. ‘Je woudt ook wel naar 't bal, niet waar?’ vervolgde de goede tooverfee, ‘nu, ik kwam juist om er je heel te brengen. Ga nu maar gauw in den tuin en haal me een groote pompoen.’ Met die woorden nam zij Asschepoester bij de hand en bracht haar buiten de deur. Asschepoester kwam spoedig met de mooiste pompoen terug die zij vinden kon, waarop het vrouwtje het binnenste van den pompoen uitsneed zoodat alléén de bast overbleef. Daarop raakte zij

den pompoen met haar tooverstaf aan, en zie, oogenblikkelijk veranderde die in een allerprachtigste statiekoets.

Vervolgens verzocht zij Asschepoester naar de provisiekast te gaan en de muizenval te halen. Deze deed wat haar gevraagd werd en vond zes levende muizen in de val. Asschepoester haalde het valdeurtje op en - telken als er een muisje uitwipte en met den tooverstaf aangeraakt was, veranderde het in een fraai opgetuigd paard.

'Nu,' zeide de fee, 'hebben we een koets met zes paarden, maar waar halen we nu den koetsier van daan?' 'Misschien is er wel een rat in de val,' antwoorde Asschepoester. 'Goed bedacht!' zeide de fee, 'ga dat eens zien.' Al spoedig kwam Asschepoester terug met de val waarin zij drie groote ratten vond. De fee koos er een uit, die de langste baard droeg en pas had ze hem met haren staf aangeraakt, of hij veranderde in de knapste postiljon met de fijnste knevels, die men ooit gezien had.

Toen zeide de petemoei: 'Ga nu nog eens naar den tuin, dan zult ge dicht bij den muur een waterpot zien staan. Kijk daar eens achter, dan zult ge zes hagedissen vinden, die met hun zessen hier moeten komen.' Asschepoester vloog heen en vond de zes beestjes achter de pot; zij bracht ze in haar boezelaar meê en nauwelijks waren ze met den tooverstaf aangeraakt of er verrezen zes nette palfreniers in prachtige liverei, die zoo vlug als aapjes achter op de koets plaats namen.

Toen de ekwipaadje aldus klaar stond, keerde onze petemoei zich tot Asschepoester en sprak: 'Het moeielijkste werk is nu gedaan en 't zou wel wonder zijn als ik uwe kleeding niet in overeenstemming met de ekwipaadje zou kunnen maken.'

Terwijl nu Asschepoester een tikje van den tooverstaf ontving, verwisselde haar oude plunje oongenblikkelijk in het keurigste pakje dat zij wenschen kon. Een paar elastieke glazen schoentjes kwamen uit den zak van petemoei te voorschijn, die zij moest aantrekken, waarna zij haastig in de koets wipte, omdat het bal reeds begonnen was.

Vóór dat zij insteeg, waarschuwde de tooverfee haar ernstig om in geen geval langer dan klokke twaalf op het bal te blijven, want, indien zij ook maar één oogenblikje langer bleef, dan zouden al hare heerlijkheden; koets, paarden koetsiers, palfreniers en mooie kleederen, weêr eensklaps veranderen in een pompoen, in muizen, ratten, hagedissen en keukenkleêren.

Geheel verrukt van blijdschap, reed Asschepoester in snelle vaart naar 't paleis. Zoodra zij daar aankwam, vertelde men den kroonprins welk eene schoone jonge dame, die er uitzag als eene prinses, uit haar rijtuig stapte. Hij repte zich op dat bericht naar de deur en geleidde Asschepoester weldra de balzaal binnen.

Toen Asschepoester onder zulk geleide binnen kwam, scheen iedereen opgetogen van bewondering over haar lief uiterlijk en hoorde men alom haar lof fluisteren; ja zelfs de oude koning was verrukt over haar en zeî aan de koningin dat hij nog nooit zoo'n bekoorlijk schepseltje gezien had.

De prins verzocht al spoedig de eer te mogen hebben haar ten dans te geleiden. Asschepoester stemde glimlachend toe en onder het spelen der

muziek gleed haar bevallig figuurtje met den prins tusschen den andere paren en wekte ieders bewondering, zoowel om haar vluggen dans als om hare keurige kleedij. Intusschen werd er lekkere wijn en taartjes rondgediend, maar de jonge prius vergat zelfs het eten ter wille van Asschepoester, wier zijde hij haast geheel niet verliet.

Door hare prachtige kleedij werd zij niet herkend door hare beide zusters, die er natuurlijk niet in de verte aan dachten dat haar armelijk gekleed zusje in deze schitterende omgeving zou kunnen zijn. Nu was Asschepoester lief genoeg om dicht bij hare zusters plaats te nemen en haar nu en dan een vriendelijk woordje toe te spreken, waarmede beide zeer gestreeld schenen. Zoo pratende met hare zusters, hoorde zij de pendule kwart vóór twaalven slaan, en, gedachtig aan hare belofte, stond zij op, nam een haastig afscheid en reed in haar rijtuig naar huis. Petemoei wachtte haar op met een vriendelijken welkomstgroet en vernam al heel gauw van onze Asschepoester, dat zij dringend door den Prins was uitgenoodigd om den volgenden avond eene andere danspartij bij te wonen en hoe gaarne zij daarheen zou willen gaan. Terwijl de goede Fee daartoe verlof gaf, kondigde de huisschel de komst der beide zusters aan, waarop de Fee verdween.

Toen de zusters binnen stapten, wreef Asschepoester hare oogen uit, gaapte eens duchtig, en zeide: ‘Wel foei! is dat ook laat t'huis komen!’ Een van de zusters antwoordde: ‘Als gij op het bal waart geweest, geloof ik niet dat ge veel vroeger naar huis waart gekeerd, ook zoudt ge niet zoo slaperig wezen want daar was de mooiste en liefste prinses die ge u verbeelden kunt en zij scheen veel met ons op te hebben.’ Hoewel het Asschepoester moeielijk viel om haar niet hartelijk uit te lachen, vroeg zij toch bij haar neusje langs naar den naam dier prinses, en kreeg tot antwoord dat niemand op het bal haar kende en dat de prins, die heel graag zou weten wie zij was, een groote belooning had uitgeloofd aan dengeene die dit zeggen kon. Asschepoester zeide daarop met een lachje: ‘Nu, dan moet zij wel heel lief zijn! Wat zou ik haar graag ook eens zien! Toe, lieve Charlotte! leen mij voor één enkele keer een uwer oude japonnen, dan kan ik ook op 't bal komen om eens kennis te maken met die lieve jonge dame?’ ‘Meent ge in ernst dat ik mal genoeg zou wezen om zoo'n keukenmeid mijne kleêren te leenen?’ antwoordde Charlotte, ‘Neen, hoor! laat bals en mooie kleeren gerust aan je meerderen over.’

Den volgenden avond trokken de beide dames weêr naar het bal, spoedig gevolgd door Asschepoester, die echter nog keuriger dan den vorigen avond gekleed was. De prins, die verheugd was haar weêr te zien, verliet den heelen avond geen oogenblik hare zijde. Asschepoester was zoo ingenomen met het gezelschap, den dans, en door den prins, dat de avond om was eer zij er aan dacht en de klok twaalf uur sloeg, toen zij meende dat het pas elf was. Hevig verschrikt sprong zij op en ijlde de zaal uit. De prins vloog haar na, maar zij repte zich daarom nog meer en verloor in den gang een harer glazen muiltjes, die de prins dadelijk opraapte; maar toen zij aan de deur kwam was haar fraaie ekwipaadje, haar lijfknechts, kortom alles - verdwenen. Buiten adem van vermoeienis, bereikte Asschepoester haar huis in de oude plunje,

zonder iets van hare vroegere grootheid over te hebben dan enkel het eene glazen schoentje, dat zij zorgvuldig in den zak stak. De prins, die haar door het oprapen der andere schoen uit het oog had verloren, informeerde bij de wachten of zij niet even te voren eene prachtig gekleede prinses het paleis hadden zien verlaten, maar kreeg tot antwoord dat er niemand uitgegaan was dan eene jonge bedelaarster.

Een paar dagen na het bal gebeurde het dat de prins, die smoorlijk verliefd was op onze Asschepoester, liet afkondigen dat hij de jonge dame zou huwen, wier voet in 't door hem opgeraapte muiltje paste en al spoedig werd een der officieren van zijn huis afgevaardigd om bij allen dames aan het hof en in het geheele rijk de maat te nemen. Eerst kwam hij bij de princessen, toen bij de hertoginnen en gravinnen daarna bij de adellijke dames, en, daar niemand het schoentje pastte, kwam hij ook eindelijk bij Asschepoester aan huis.

Terwijl hare beide zusters alle moeite deden om het fraaie kleine schoentje aan te trekken, stond Asschepoester er glimlachend bij en zeî ten laatste: ‘Mag ik het alsjeblieft ook eens proberen, mijnheer?’ De beide zusters lachtten haar uit en duwden haar toe: ‘Meent ge dat uw lompe voet in dat muiltje zou passen?’ De officier zeide echter dat de prins hem bevolen had niemand van de proeve uit te zonderen en gaf het schoentje aan Asschepoester. Deze trok het daarop met het grootste gemak aan en verbaasde hare zusters niet gering toen zij ook het andere schoentje uit den zak haalde en dat aantrok. Op dat oogenblik trad ongemerkt Asschepoester's vriendelijke petemoei binnen, raakte haar met de tooverroede aan en herschiep haar in een ommezien met zo fraaie kleedij als zij ooit te voren had gekend.

Men kan denken hoe de beide ijdele zusters versteld stonden toen zij zagen dat hare verachte zuster de schoone prinses was. Zij vielen dan ook op de knieën en baden vergiffenis voor hare vroegere wreede behandeling, doch Asschepoester richtte beiden op en vergaf haar al het ondergane leed. Daarop trok zij met den officier naar het hof, werd door den verrukten Prins ten huwelijk gevraagd, stemde toe, en vierde kort daarna met grooten luister hare bruiloft.

Nu zij getrouwd was, kwamen de liefelijke eigenschappen van Asschepoester zoo zeer aan den dag, dat niet enkel de prins haar hartelijk lief had, maar ook ieder die haar kende, haar hooge achting toedroeg. Zij gedroeg zich zoo allerliefst jegens hare zusters, dat deze geheel van karakter veranderden en door haar toedoen spoedig daarna met twee van de voornaamste edelen van het rijk trouwden. Asschepoester leefde lang en zeer gelukkig en vergat nimmer hare goede vriendin, de oude Fee, die zooveel gedaan had om haar zoo rijk en gelukkig te maken.